

Martina Coleová

Život bez táty

aneb diagnóza depersonalizace a deprese, odosobnění

Martina Coleová

Život bez táty

aneb

diagnóza depersonalizace a deprese, odosobnění

Text © Martina Coleová, 2015

Ilustrace obálky © Martina Coleová, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-65-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-66-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-67-8 (PDF)

E-knihu vydal roku 2015: Lukáš Vik

www.lukasvik.cz

Úvod

Bylo mi necelých dvanáct let, když jsem tragicky přišla o otce.

Moje dětství bylo plné strašlivých scén a hádek mezi mými rodiči. Bydleli jsme v jednopokojovém bytě v malém městě nedaleko Brna. Spolu se sestrou, která byla o dva roky mladší, jsme prožívaly děsivé chvíle. Obě jsme byly rozdílné povahy. Sestra tíhla spíše k matce, byla hysterická, ale sebevědomá. Já jsem měla blíže k otci. Odvážná, sportovně založená, ale nevyrovnaná. Sebevědomí mi chybělo z části kvůli mé nemoci a také z disharmonického vztahu mých rodičů.

Moji rodiče se často hádali. Přesně si vybavuji první hádku, která se týkala chybějící papírové dvou set koruny. Měla být položena na stole u okna. Táta se vrátil z práce pozdě večer a ptal se matky, kde jsou peníze a proč nejsou na svém místě. Matka odvětila, že neví. Můj otec matku fyzicky napadl. Chytl ji pod krkem a škrtil ji. Jelikož to bylo večer a matka se chystala do sprchy, měla na sobě jen domácí úbor. Taťka se velmi vztekal, nadával a byl opilý. Používal mnoho nechutných vulgarit a z mámy strhal všechno oblečení. Ona ho prosila, ať toho nechá, že neví, kde peníze jsou a další

argumenty. Tátův vztek se nadále zvětšoval, stále ji dusil a křičel. Já a sestra jsme se jen nevěřicně dívaly. Neměly jsme kam utéci, ani jsme dost dobře nechápaly, co se mezi našimi rodiči odehrává. Po chvíli jsme začaly obě brečet a prosit tátu, aby přestal mamince ubližovat. Vše jsme prosbami a brekem jen zhoršily. Táta zařval, ať vypadneme, než nás zmlátí taky. Nechtěli jsme opustit maminku, o kterou jsme se strašně bály.

Klečela na kolenou, plakala, prosila, ale nic nepomáhalo. Táta mámu dál držel, fackoval ji a sprostě nadával. Mámino dvěma porody opotřebované tělo otec chytil a lomcoval s ní. Měla povislá prsa a větší břicho. Jinak byla štíhlá s krátkými kaštanovými vlasy a používala trvalou. Táta ji odvedl z kuchyně do ložnice a tam pokračoval v bití a křiku. Poté ji pustil a vytáhl ze skříňky na alkohol černobílé fotografie. Fotky za soustavného nadávání mamince před našimi zraky roztrhal.

Byla na nich nahá máma. Na jedné z fotek byly zachyceny její pohlavní orgány, které měla zarostlé černými kudrnatými chloupky. Na další roztržené fotce bylo i z dálky vidět její bílé tělo s povislým břichem, spoustou strií a jizvou po císařském řezu, kterým se narodila má sestra. Všechny fotky byly

stejného charakteru. Pornografie a akty. Útržky fotek byly otcem poházeny po celém pokoji. Znechuceně jsme se dívaly a plakaly. Prosily jsme tatínka, ať už toho nechá, že to maminku bolí. On stále nepřestával. Nadávkami začal častovat i nás. Že jsme malí parchanti a jestli to nechceme schytat taky, ať přestaneme brečet a zalezeme do postele. Raději jsme uposlechly. Schovaly jsme se pod peřinu a tulily se k sobě. Třáslly jsme se strachem a moc jsme se bály o mámu. Měly jsme tehdy jen jednu velkou postel, dvoulůžko. Na ní jsme spolu s rodiči spávali. Byt byl útulný, za dne slunný, ale velmi malý. Byla v něm jen postel a dřevěná stěna, ve které bylo naše oblečení a prádlo. Naproti stála jedna vysoká šatní skříň ve stejné tmavě hnědé barvě jako byla stěna. Z chodby se dalo jít jen na WC, které bylo spojeno s koupelnou a do kuchyně. Kuchyň byla malinká a bílá. Nacházel se tam jen jídelní stůl a lednička s kuchyňskou linkou. Nebylo možné nevidět, neslyšet. Musely jsme zůstat potichu v posteli a počkat, až tátu vztek přejde. Provázel nás strach o matku a úzkost jsme prožívaly obě. Nevím, jak dlouho vše trvalo. Až bylo po všem, táta se odebral do hospody na pivo. Nezůstalo u jednoho a vrátil se domů velmi pozdě a opilý ještě víc.

Oblečený a alkoholem páchnoucí uléhal k nám do postele. Ráno se nám všem omlouval. Byl jako vyměněný... Odešel nakoupit dobroty - lovecký salám a drahou čokoládu. Když se vrátil, obdaroval nás a dlouze plakal, říkal, že to nechtěl, že to bylo naposledy a že má maminku i nás dvě rád. Byl zase zpět milý, laskavý a hodný tatínek.

Nebylo žádného úniku před hádkami mých rodičů, když se táta opět napil. Z těch hrůz se moje tělo už nevzpamatovalo. Strach a úzkost poznamenalo moji duši. Nechápala jsem. Ani jsem nemohla. Byla jsem tak malá. Ale už jsem začala vnímat svět okolo sebe a hlavně, pamatovat si. Má křehká dušička byla poznamenána. Navždy.

Bylo mi tehdy asi devět let, ale tuto scénu vidím dodnes před sebou. První hádka, kterou si tak dobře vybavuji a kterou nesmazal ani čas.

Mám o dva roky mladší sestru. Společně jsme se děsily každé další scény. Čím déle byl klid, tím horší byla následující hádka. Neustálý strach, úzkosti, špatně od žaludku s tím, co se zase bude dít mezi mými rodiči.

Matka neustále počítala peníze a táta, který nám rád dopřával v té době nedostupné a drahé jídlo z potravin Esa, dovolené autem u moře a další nadstandard. Nesnesl, aby nám máma nosila

použité oblečení od kolegyně z práce po cizích dětech. Neustále jí vysvětloval, že umí peníze vydělat a zážitky nám nikdo nikdy vzít nemůže. Proto nás bral do zahraničí, abychom si užili slunce a moře. Navštěvovali jsme v té době země, kam se dalo vycestovat. Jugoslávie, Rakousko, Maďarsko.

Bohužel, jejich převážně jen finanční neshody vyústily velmi často od facky až po chycení matky pod krkem a vlečení po kuchyni. Také k nám často jezdila zasahovat policie. Táta se totiž vždy po neshodě s matkou šel napít do blízké hospody. Říkal, že jde na pivo, ale u jednoho nezůstalo. V lepším případě se vracel pozdě v noci hodně opilý. Vzápětí bylo slyšet chrápání a táta usnul.

Vzpomínám si ale i na hezké chvíle s ním, výlety, hry a stavění vláček. Přál si, abychom mohly studovat, viděly svět a sám se velmi snažil a pracoval. Byl povoláním truhlář, soustružník a u bytu si udělal dílnu.

Ráda jsem mu pomáhala, nosila dřevo. Dodnes cítím vůni kvalitního dřeva, ze kterého dělal krásný nábytek pro známé. Krátce po revoluci začal podnikat. Dařilo se mu a během roku vydělal na auto.

Jednoho dne nás se sestrou vzal do dílny a tam stál šedý Olcit v metalíze. Sedačky byly pokryty

fólií a jak jsme je se sestrou sundávaly, vzpomínám, jak krásně auto vonělo novotou.

Už tak malá jsem vnímala, že tatínek má pravdu a ví, proč se tak snaží a usilovně vymýšlí další možnosti v podnikání. Samozřejmě násilí jsem považovala za zlé, ale přece jen, byl to táta a já malé dítě. Krátce na to otevřel v sousední vesnici obchůdek se smíšeným zbožím.

Vyhověl kdekomu. Jen naše domácnost byla stejná. Jak praví přísloví, kovářova kobyla chodí bosa.

Matka mu vyčítala mimo jiné i toto. Poté se tatínek raději odebral na pivo. Nikdy nebylo jen jedno a proto jsme se jeho návratu děsily. Právem. Hádky se stávaly častějšími a horšími.

Následující den se mámě omlouval a sám plakal.

Já jsem k němu měla stále blíže a blíže než má sestra Dana. Vzpomínky na to, kdy mne držel v náruči a plakal, že mámě ubližovat nechtěl, že ji miluje a nás také a že vše dělá pro to, abychom nestrádali. Pamatuji pach jeho potu a vůni muže mísící se s vůní dřeva, nelze zapomenout.

Vše však mělo krátkého trvání. Uběhlo jen pár dnů a opět bylo zle. Neustálé hádky jen a pouze kvůli financím. Máma si kupovala parfémy a jiné věci a schovávala si je v práci. Hádky se stupňovaly

a táta začal věci rozbíjet. Jednou hodil na zeď video, jindy něco jiného. Začala jsem tedy utíkat k babičce, matky ze strany otce. Brečela jsem, že nechci být jako máma. U babičky jsem našla oporu a zázemí. V té době se u mne začal projevovat pocit, který jsem nechápala a o němž jsem mohla mluvit až v dospělosti u psychiatricky. Zdálo se mi totiž, že neexistuji. Štípala jsem se do kůže a myslela jsem, že se mi vše jen zdá. Že mé tělo a má duše nejsou sloučené.

Prožívala jsem strach z toho, že nejsem normální. Zdálo se mi to divné. Tento hrozný pocit mě sužoval celý můj život až do mých 30 let. Při konzultaci se svou doktorkou byl konečně stav mé duše pojmenován – odosobnění – depersonalizace a nasazen lék Zeldox.

Jako dítě jsem však velmi trpěla. Jenže neviditelně. Byla postižena má mysl. To jsem však v té době netušila. Babička mi vždy říkala, že já jako matka nikdy nebudu a samozřejmě se otce zastávala.

Já tátu přese vše milovala. Moc ráda jsem mu pomáhala v dílně a matka se mi začala odcizovat.

Stěžovala si, že nemůže od otce odejít, protože nemáme kam jít, kde bydlet a že by nás sama neuživila. Když tátu odvezla policie, následovalo

další den ještě větší peklo. Stalo se, že jsem ho z matky, kterou škrtil, sundávala tím, že jsem se mu pověsila na krk. Odmrštil mě vši silou a matku dál častoval nadávkami.

Nemohla jsem mít návštěvy spolužáček jako ostatní děti. Nikdy jsem nemohla vědět, co se stane, až se vrátím ze školy. Když přišel opilý a měli jsme na talíři večeři, popadl ho a hodil na zem. To se odehrálo před mou kamarádkou. Od této scény už nikdy nechtěla jít se mnou ke mně domů.

Na základní škole jsem se učila velmi dobře a lásku jsem pociťovala pouze ke zvířatům. Táta mi dopřál prvního pejska. Byl to kříženec a já jej pojmenovala Péťa. Ten den, kdy jsem ho dostala, měl totiž svátek Petr. Radost netrvala dlouho a již nevím proč, ale táta mi ho vzal.

Jelikož jsem plakala a pláč neustával, naši se rozhodli, že mi pejska pořídí. Přála jsem si psa velkého. To jsem si neprosadila, neboť máma řekla, že do bytu si velkého psa vzít nemůžeme.

Tak jsme odjeli do obce Trísky, odkud jsem si přivezla svou první fenku malého knírače pepř a sůl. Dala jsem jí jméno Kitty. Chodila jsem s ní na cvičiště a věnovala se kynologii. Sbírala jsem obrázky, pohledy psů a koní. Mé sny byly o tom, že mám krásného vysokého hřebce a psa plemene

afgánský chrt. Mé dětství denně provázel strach, ale díky bohu i radost a láska k fence. Babička mne podporovala a u ní jsem byla v bezpečí, chráněna před tátovým násilím. Babičku jsem měla ráda, ale svou fenku jsem bezmezně milovala. Od rodičů se mi lásky nedostávalo. Matka měla raději sestru. U mě bylo vidět, že jsem po tátovi a že ho mám ráda. I když se táta snažil, omlouval se a sliboval, že už nikdy matce neublíží, nikdy to nemělo dlouhého trvání. Na jednom z výletů do Rakouska jsem chtěla po rodičích, aby mi koupili pohled psa. Stál tehdy tři šilinky. Tedy devět korun. Máma řekla, že v žádném případě, protože je pohled drahý. U nás by byl za pouhou jednu korunu.

Táta se rozzlobil a mámě nadával, že přepočítává každý pětník. Pokud někam cestujeme, buď na to je a nebo se nikam nejezdí. Zase hádka. Kamkoli jsme jeli, cokoli nám táta vymyslel a zaplatil.

Máma vždy udělala vše, aby ho svými řečmi naštvála. Tím nám zkazila hezký den a vyprovokovala tátu opakovaně k roztržce jen a pouze kvůli penězům.

Já jsem se stále víc a víc zajímala o zvířata a má láska k nim neznala hranic.

Jednoho letního dne jsem šla s fenkou ven. Vzala jsem ji bez vodítka, neboť byla vycvičená a

uměla chodit u nohy. U přechodu jsme čekaly a seděla poslušně vedle mne. Blížila se bílá škodovka a poté jsem chtěla přejít na druhou stranu silnice. Udělala jsem tedy krok vpřed, ale vzápětí jsem si to rozmyslela a nohu vrátila. Kitty však vyšla. Vběhla rovnou pod auto. Vůz ji srazil a ujel. Vzala jsem ji do náruče a nesla domů s vyvrácenou hlavou.

Vypadalo, že jí nic není, nikde žádná krev. Bohužel. Měla zlomený vaz a na místě byla mrtvá. Donesla jsem ji domů netuše, že už dávno nežije. Když to táta zjistil, řekl, že je pozdě. Že už není dávno naživu. Já jsem se zhroutila. Brečela jsem a měla jsem pocit, jako by mi někdo rval srdce z těla. Ten pocit si živě pamatuji, neboť nebyl první ani poslední. Hlava mi třeštila k prasknutí a myslela jsem, že se mi rozskočí.

Otec mi dával zábaly, měla jsem horečku a hlava dál neskutečně bolela. Čím víc jsem plakala, tím to bylo horší. Léky mi naši dát nechtěli. Na bolesti hlavy jsem už v té době velmi trpěla. Bolesti se vracely pravidelně jednou za měsíc. Avšak smrt psa mne zasáhla natolik, že jsem dva měsíce jen ležela, tekly mi slzy a měla jsem vysokou teplotu. Bolest ze ztráty mé milované Kittynky byla k zešílení. Táta to nevydržel a rozhodl se jet co nejdříve pro nové štěně. Díky druhé fence, kterou jsem pojmenovala

stejně, jsem mohla žít dál, ale po celý svůj život jsem na ni nikdy nezapomněla a nikdy nezapomenu. Bolest, kterou jsem cítila a jakým způsobem jsem o ni přišla, se však po letech zopakovala.

Vysvobození – smrt otce, konec násilí

Byl pátek večer. Byla jsem na kurzu juda, do kterého mne táta přihlásil. Přál si, abych se uměla bránit a také mne vedl ke sportu. Za to jsem mu dodnes vděčná. Ten den jsem se vrátila domů kolem sedmé a společně jsme čekali na tátu. Už jsem si zvykla, že žiji v nejistotě. Strach a úzkost byly na denním pořádku. Nevím, zda bude tatínek milý nebo naopak začne mamince něco vytýkat. Strašně jsem se obávala, co se odehraje a komu táta ublíží nebo co rozbije.

Bála jsem se stejně jako už pokaždé. Matka vařila, sestra byla v dětském pokoji a já v obývací u televize. Pamatuji si, že u dveří zazvonila policie a matka šla otevřít. Byla jsem v obývacím pokoji a koukala na televizi. Matka přišla a v slzách mi sdělila, že táta měl dopravní nehodu a byl na místě mrtev. Tehdy jsem nechápala, co znamená slovo smrt.

Vím, že jsem nic necítila, prostě jako by se nic nestalo. Více už si z té doby nepamatuji.

Zazvonil zvonek a já jen slyšela mužské hlasy a odpověď mámy. Bylo zhruba půl osmé.

Matka přišla nejprve za sestrou do dětského pokoje, kde se učila. Poté za mnou. Řekla, že táta už nikdy nepřijde, protože měl autonehodu. Víc nic. Nerozplakala jsem se. Žádná kapka slzy. Jako by se vůbec nic nestalo. Dál jsem seděla, oblečena v kalhotách na posteli a koukala na nějaký film. Nic mi nedocházelo. Ani ten večer ani druhý den.

Ráno jsem mámu zahlédla uplakanou u hrnku černé kávy. Ptala jsem se jí, proč pláče. Ona řekla, že kvůli tátovi. Ukázala mi hodinky, které měly rozbité sklíčko a čas se zastavil na páté hodině, padesáté minutě a pár vteřin... Dále rozbité kazety skupiny Roxette, kterou jsme v té době poslouchali. Nechápala jsem. Můj dětský mozek nevěděl, co se děje. Co mi to vypráví.

Vím, že jsem byla jako ve snu. Opět se dostavil stav odcizení. Já nejsem. Prostě vše je jen sen a já neexistuji. Svět je vymyšlený. Já nežiji. Nic necítím. Ani bolest ani smutek. Nic. Prostě vůbec nic.

Nic mi nedocházelo. Ve skutečnosti bylo po všem tom násilí, ale i po otci. Přišla jsem o tatů a jeho náruč, podporu i lásku. V té chvíli jsem ještě netušila, jaký dopad to bude mít na celý můj další život ani na soužití jen s matkou.

Uběhlo asi čtrnáct dnů a já jako bych se probírala. Najednou jako by se mi vrátilo tělo a cit.

Táta. Kde je táta? Jak to, že tu není můj milovaný tatínek. Plakala jsem, ale málo. Bolest se vracela den za dnem, rok za rokem a poté celé období dospívání.

Matka nezařídila tátovi žádný pohřeb. Nechala jeho tělo zpopelnit. Když to babička zjistila, velmi těžce to nesla. Byl to její jediný syn ze čtyř dětí. Babička tvrdila, že za nehodu může tchyně – má máma. Údajně mu dala lék na uklidnění, když za ním byla v prodejně, kterou měl na vesnici. Léč následně zapil sladkým a lehkým alkoholickým nápojem Mixela. V jízdě automobilem mu maminka nebránila. Jeho vůz vjel za městem u benzinové pumpy do protisměru

přímo pod nákladní automobil. Usnul na vteřinu, a proto ani nebrzdil. Závěr zněl mikrosnpánek. Byl na místě mrtev. Zlomený vaz. Stejně jako má fenka Kitty. Hodinky, které předala matce policie, se zastavily přímo v čase nárazu jejich rozbitím a proražením skla.

Mezi matkou a babičkou od té doby panovala nenávist. Babička zazlívala matce její chování v době manželství stejně jako nehodu a zvláště to, že ho nenechala s jejím synem se rozloučit.

Já jsem řekla, že táta mi chybí a že ho miluji. Tím jsem rozpoutala nenávist matky vůči mé osobě.

Utíkala jsem tedy k babičce denně. Časem jsem u ní začala přespávat a dohodly jsme se, že se o mě bude starat a pomáhat, abych dokončila studia a pokračovala dále.

Po otci jsem jako nezletilá pobírala sirotčí důchod, který mi však máma nechtěla dávat. U babičky, která bydlela kousek od našeho domova, se však nedalo vydržet.

Bydlela v garsonce a každý den mluvila stále dokola o tátově smrti. Takže jsem odcházela do školy a někdy se vracela domů a jindy k ní. Byla jsem naprosto rozpolcená. Pár věcí jsem měla doma, zbytek u babičky. Matčina nenávist se stupňovala. Také ji neměla ráda jako svou tchyni. Záviděla mi mé mládí a to, že mi babička dopřává luxusní péči zubaře a podporuje mne v mých zájmech. Babička si pro mne přála jen to nejlepší, chtěla, abych nepřišla nesprávnou péčí o vlastní zoubky. Sama si je nechala vytrhat pro údajné bolesti hlavy ze zubů, kdy však se později přišlo na to, že to nebylo nutné, neboť bolest hlavy zuby způsobená nebyla.

Ex milenci

Od tátovy smrti uběhlo ani ne půl roku a matka si našla prvního partnera. Víím, že přes inzerát. Přestěhovali jsme se nedávno do většího bytu se dvěma pokoji. Byli jsme ve dvoupokojovém bytě, ale naše pokoje však byly průchozí. Do ložnice se muselo projít dětským pokojem, který jsem sdílela se sestrou Danou, která byla o dva roky mladší. Já už jsem byla vyspělejší s plnějšími tvary.

Svoji ženskost jsem nesla jen stěží. Táta chtěl kluka a já se jako kluk chovala. Měla jsem ráda místo panenek autíčka a nosila jsem raději kalhoty a krátké vlasy. Byla jsem nešťastná, že mi rostou prsa a má postava není chlapeckého vzezření a také jsem litovala, že jsem se jako kluk nenarodila.

Ani mé oblečení však nezakrylo mé tvary a stala jsem se velmi rychle terčem zájmu matčina partnera.

Pan Mirek, jak si dobře pamatuji, mi v kuchyni před matkou řekl, zda bych s ním nešla na procházku do lesa. Máma na to prý není, tak rád vezme mne. Ta stála u plotny a souhlasila.

Neměla jsem tušení, co můžu očekávat od muže. Máma mne nevarovala. Následující den jsme po vydatné snídani vyrazili. Jen já a on.

Povídali jsme si o všem možném, hlavně o matce a o tom, že mi pomáhá spíše babička a platí mi i zubaře. Pan Mirek zareagoval okamžitě. Řekl, že mi rád finančně pomůže, pokud se s ním budu scházet.

Bylo mi necelých 14 let a už jsem věděla, jaké schůzky má na mysli. Dál jsme to však nerozebírali.

Po návratu domů jsem se matce okamžitě svěřila. Nevěřila mi. Obvinila mne, že si vymýšlím, abych byla zajímavá. Že lžu. Tím jsem otevřela dveře pro matčinu další žárlivost a nenávist zároveň.

Pan Mirek se u nás ještě párkrát objevil a velmi rychle jejich vztah časem skončil.

Netrvalo dlouho a byl na scéně další partner.

Ten však měl své dvě malé děti, o které se nestaral a doma manželku.

Já jsem toho času měla kamaráda, který za mnou chodil domů ve vší slušnosti. Jednoho večera jsme si povídali v kuchyni a slyšeli sténání z ložnice. Zeptal se, co to má znamenat. Tak jsem mu vysvětlila, že po tátově smrti k nám chodí matčini nápadníci. Zmínila jsem se i o panu Mirkovi.

Ještě tentýž večer u nás zazvonila jeho manželka. Kamarád šel otevřít a ptal se, kdo tam je a mně řekl, ať zavolám maminku. Opatrně jsem zaťukala na dveře ložnice a poprosila mámu, aby se oblékla, že ji hledá nějaká paní. Následoval křik obou žen. Paní

se dožadovala svého manžela a chtěla ho odvléci domů. Můj kamarád tehdy zasáhl. Bylo mu dvacet let a nelíbilo se mu, co se u nás odehrává.

Chtěl si s mámou o všem promluvit. Ta neměla zájem a vykázala ho z bytu. Na mne od té doby znala jen nadávky a spílala, že mě z bytu nechá vyhodit. Že nejsem její dcera a že ji nemám ráda a nepřeji jí lásku jiného partnera. Ať tedy táhnu k babičce či kamkoli jinam. Že ji nezajímám. Zopakovala jsem, že táta mi chybí a mám ho ráda. Z bytu jsem bosa utekla ven a vzala jsem si s sebou jen plyšového medvídka.

Toulala jsem se po městě za tmy a byla mi zima. Pak jsem chvíli stála na přechodu před naším domem a nevěděla jsem, co si počít. Kam jít. Domů jsem však nechtěla. Náhodou projelo auto, které si mne všimlo. Byli v něm dva muži a jedna žena.

Všimli si, že jsem bosa a zeptali se, co se stalo. Pak mi nabídli, že se jedou najíst a jestli nemám hlad. Jelikož už byl pozdní večer, nechtělo se mi k babičce a domů jsem nemohla, souhlasila jsem.

Jeli jsme ani nevím kam a skončili v restauraci, kde ještě vařili. Objednala jsem si kung pao s rýží a moc jsem si pochutnala. Najedla jsem se dobře a trochu i pila. Avšak alkoholické nápoje.

Když se skupina loučila, ptali se, kam mě mají odvézt. Řekla jsem, že nevím.

Jeden z hochů mi nabídl, ať jdu s ním na chatku. Že je tam malá postel, ale já jsem drobná, tak tam přespíme. Souhlasila jsem. Byla jsem ráda, že jsem v teple a že někoho zajímám.

Sice jsem se vrtěla a nemohla usnout, ale trochu alkoholu udělala své. Muž mi jen říkal, ať se tak nekrotím, že se to nedá vydržet. Začala jsem se bát. Neměl však žádné další sexuální narážky a usnuli jsme.

Ráno mi dal kovovou padesátikorunu a odvezl mě před dům.

Mně se však k matce a sestře stále nechtělo. Šla jsem do blízké restaurace Myslivna a za tu padesátikorunu jsem si koupila fernet s tonikem, v té době drahé populární pití jménem „bavorák“.

Závislost na alkoholu

Tím začalo mé období s alkoholem. Bohudík jsem sportovala, ale začala jsem mít chuť na alkohol častěji. Chtěla jsem zapomenout na problémy doma, chybějícího otce, pocit, že se mi vše stále jen zdá.

Tento stav byl nejen nepříjemný, ba spíš nesnesitelný. Proto hovory o vesmíru a o tom, co je nekonečno, mi nedělaly dobře. Jen mne utvrzovaly v tom, že vše je nesmysl a život není. Nikdo neumí vysvětlit smysl našeho života, ani co je před či po něm.

Setkání se dvěma kluky a hovory na toto téma u vodní přehrady byly zajímavé, ale já začala přemýšlet o sobě. O tom, proč si myslím, že nežiji a zda tomu tak opravdu je.

Říkala jsem si, jak je možné, že lidé jsou a znají mne. Mluví se mnou. Když já jsem vymyšlená.

Nebo celý svět je sci-fi a já jsem jen tělo bez duše či duše bez těla. Někdo se mnou zachází jako s loutkou a já jedním pod něčím vlivem. Diskuze trvala čtyři hodiny a já s kluky okusila marihuanu.

Bylo to poprvé a po jejím užití jsem se začala smát úplně všemu. Přestala jsem přemýšlet a měla stále úsměv od ucha k uchu. To bylo mé první poznání nelegální drogy. Jelikož se kouřila a já v

té době již cigaretu okusila, nebrala jsem v potaz nějaká rizika. Bohudík tato zkušenost a stav poté nebyl tak hrozný a bylo to na léta naposledy.

Začala jsem více kouřit, chodit po diskotékách a holdovat alkoholu. Jen pro zábavu. Nezapíjela jsem problémy, ale zapomínala na svůj bezútěšný stav a to, že nechápu, proč to tak cítím a vnímám.

Každý pátek jsem po škole chtěla večer vyjít se spolužačkou na diskotéku. V sobotu bylo povinné nakoupit a uklízet. To jsem nenáviděla. Začala jsem nesnášet víkendy a povinnosti. Přišly mi zbytečné. Proč jen právě v sobotu luxovat, vařit a prát. Na co. Stejně vše druhý den je nanovo.

Večer jsem šla jako obvykle na mou oblíbenou diskotéku.

Diskotéka Playland hrála skvělou taneční hudbu a kluci se kolem mne začali točit. Byla jsem plnoštíhlá brunetka s vyrašenými ňadry. Ráda jsem tančila a nevadilo mi, že jsem zpocená a vlasy mám zplihlé. Kluci mě moc chtěli. Asi se jim líbila má nespoutanost a smích. Uměla jsem si zábavu oproti dívkám, co řešily svůj vzhled, skvěle vychutnat. Byl to také únik od reality.

Můj první kluk

Jednoho pátečního večera jsem začala tančit s klukem. Pocházel ze Slovenska a byl na vojně, jak mi později vyprávěl. Jmenoval se Vlado a já se zamilovala do něj a on do mě. Pila jsem však víc a odcházela jsem domů opilá a druhý den si toho moc nepamatovala.

Jen písničku. Skladba Balada o růžích od skupiny Lucie... slova ...večer končí, ráno začíná... se mi vryly do paměti. Také tomu tak bylo. Vlado mne však na cestě zachytil a šel spát ke mně.

Mohl. Maminka jela se sestrou a panem Mirkem do Jugoslávie. Já zůstala doma sama. Mezi námi se nic intimního kromě líbání neodehrálo. Vlado se mnou spal na jedné posteli a jen mne hladil. Já byla šťastná. Tak moc jsem toužila po objetí, citu a dotycích plné lásky. Vše, co jsem tak postrádala. Zeptal se mě, zda bych nejela k němu na Slovensko. Já byla ještě mírně omámená alkoholem a přikývla jsem, že ano a ráda.

Zašli jsme tedy dopoledne k babičce a já jej představila. Zdál se velmi příjemný a důvěryhodný. Babička se ho zeptala, zda se o mne postará a v pořádku mne odveze zpět do Blanska. Slíbil, že ano

a že se nemusí o mne bát. Bylo mu dvacet let a byl náboženského vyznání. Mně bylo stále čtrnáct let.

Koupil tedy lístek a společně s jeho bratrancem a kamarády jsme odjeli vlakem směr Štúrovo.

Můj tehdejší první přítel byl z rodiny s náboženským vyznáním. Poprvé jsem se zamilovala. Vlado – tak se můj kluk jmenoval – mne celou dobu držel za ruku či okolo ramen. Byla jsem šťastná z jeho dotyků a objetí plného lásky a opojena zamilovaností. Byla jsem tehdy sportovní postavy a nosila jsem polodlouhé tmavě kaštanové vlasy. Jemu bylo již 20 let a byl toho času vojákem. Vzal si tehdy dovolenou s tím, že týden strávím u něj doma a v jeho přítomnosti. Byla jsem štěstím bez sebe.

Chodili jsme spolu s jeho kamarády do restaurací a na zábavy. Začínalo léto. Uprostřed společného týdne navrhoval, abychom šli na zábavu poblíž rybníka, kde se budeme i moci koupat. Také to mělo být poprvé, co se ocitneme sami bez přítomnosti dalších lidí nebo jeho rodičů.

Cítila jsem se báječně a jelikož jsem sportovala, měla jsem neskutečnou chuť k jídlu a také vydržela pít větší množství alkoholu, než je u dívek obvyklé.

Vlado mi rád vařil a dopřával mi všeho možného, hlavně však zájmu, lásky a bezpečí, kterého se mi doma nedostávalo.

Dne, kdy mělo být naše „poprvé“, jsme se vydali s celou partou pěšky do blízké vesnice. Byla tam hudba a pití, co hrdlo ráčilo. Objednal mi víno a on si dal též. Bavili jsme se a byla obrovská legrace. Popíjeli jsme a já cítila, jak mi sladké víno v kelímku stoupá do hlavy. Byl to krásný pocit a já pomalu zapomínala, že jsem vypila přespříliš. Přítel s chlapci žertoval a oni si dělali legraci z něj, že je do mne zamilovaný a že mě nepustí a pořád se mne musí dotýkat.

Došlo i na řeči, kdo jaký má rád typ dívek či žen. Vlado se svěril, že jeho snem je štíhlá blondýnka s větším poprsím. Poprvé jsme zakusila nesmírnou dávku žárlivosti.

Bylo mi líto, že nejsem jeho typ a že tedy nejsem pro něj ta jediná. Měla jsem tehdy i nezdravě vyhlížející pleť s projevy akné. Občas na mne prohodil nevinnou poznámku a dělal si srandu z mých „beďarů“. Byla jsem nešťastná, že nejsem dokonalá kráska z plakátů a snem všech chlapců.

Bolelo mne, že si ze mě dělají on i jeho kamarádi legraci a popíjela jsem dále. Víno postupně

otupovalo moji mysl. Jelikož již byla tma a moc jsem toho nesnědla, byla jsem lehce opilá.

Přesto jsem však vypadala dobře a byla v „pohodě“. Vlado seděl vedle mne na dřevěné lavičce a sáhl si rukou do kapsy. Pod stolem mi ukázal malý balíček a s nápisem. Již jsem věděla, že je to kondom a že má v úmyslu se toho večera se mnou pomilovat. Přestože mi bylo necelých 15 let a byla jsem tedy zákonem chráněná, bylo mi to úplně jedno. Možná spíše naopak už tehdy jsem ráda porušovala mírné zákazy a neřešila zákony. Můj chlapec vlastně také ne.

Mé chování mělo znaky hraniční poruchy osobnosti, o které jsem samozřejmě jako tak malá netušila. Pocit osamělosti a úzkosti, který mne vždy pohlcoval, když ještě táta žil, přešel v brzké době dospívání do bezmezné lásky ke zvířatům a neobvyklé přecitlivělosti.

Již v té době jsem si nehrála s panenkami jako jiné dívky a netoužila zakládat rodinu a mít děti. Když se chystalo k našemu intimnímu sblížení, měla jsem chuť jít si zaplavat. Bohužel jsem byla moc opilá a Vlado mne tahal z vody, abych se neutopila. Když se mě zeptal, kolik chci mít dětí a já odvětila žádné, okamžitě se stáhl a už se mě ani nedotkl. Řekl, ať odjedu, nechal mi druhý den

stokorunu na stole a pár vět o konci vztahu. Byla jsem na dně. Takový zvrat jsem nečekala, ale již tehdy jsem si byla jistá, že po dětech netoužím. Konec první lásky a takový obrat byl tak bolestný, že jsem nemohla vydržet dál setrvávat u něj doma a chtěla být co nejdříve zpět a ve svém pokoji.

Nechápala jsem takové otázky tak brzy. Ale nešlo to zvrátit. Nenáviděl mne a začal se mě úplně stranit. Od té doby jsem ho již nikdy neviděla. Odjela jsem nejbližším vlakem směr Břeclav, ale omylem nepřestoupila a vlak se rozjel zpátky. Byla jsem celá uplakaná, ale další stanici jsem vystoupila a zažila nejdelší minutu v mém životě čekáním na vlak, co pojedě zpět.

Domů jsem se vrátila v pořádku, ale zoufalá. Babička nechápala, ale já jsem nevysvětlovala a jen řekla, že se o mne postaral, ale nemohl mne doprovodit, tak, jak slíbil.

Byl to konec mé první lásky a mé sebevědomí utrpělo další ránu a již jsem nedůvěřovala nikomu.

Začala jsem chodit více na diskotéky, ale byla jsem pro chlapce atraktivní jen tělem a když došlo na intimní sblížení, bylo ihned po všem. Byla jsem už tehdy označena jako lehká holka, co dá každému.

Velmi těžko jsem to nesla, ale co naplat, nikdy jsem nemohla vědět, zda to se mnou chlapec myslí

vážně či ne. Poté uplynul nějaký měsíc a já se seznámila s dalším přítelem, o tři roky starším. Já začínala být baculatá, zhoršila se mi pleť, ale přes své divné pocity a trápení jsem byla veselá kopa.

Tehdy jsem začala chodit do posilovny a bohužel, díky nedokončenému růstu se mi díky zvedání velkých vah vývoj do výšky zastavil. V tom tehdy měla matka pravdu. Necvič, ještě porosteš, tvrdila. Mne však těšilo, že mám tolik síly jako kluci v mém věku a snažila se o sto šest. Neměla jsem ponětí, jak brzy budu návštěvy posilovny litovat. Rostly mi svaly, ale růst se úplně zastavil, neboť chrupavky nebyly vyvinuté a dodnes mám široké kotníky a ruce spíš mužské než ženské. Pyšním se krásně vytvarovanou postavou, bohužel nikoli krásně štíhlou, jaká je dnes v módě a jakou bych si tak přála. Moc ráda jím, takže svaly dostávají přísun energie, cvičení mám jako denní potřebu a tím pádem jím a spíše přibírám, ač ne na tuku, ale na svalech, což se mužům líbí, ale já spokojena nejsem.

Snažím se na to nahlížet z té lepší stránky, neboť nyní ve svých 36 letech mám postavu dvacetileté dívky, pevnou a bez známek celulitidy.

Tento ex partner mi kdysi řekl, že čím budu starší, tím budu hezčí. Netušila jsem však, kam se náš vztah bude ubírat a co vše nehezkého s ním

prožiji. Pracoval tehdy v podniku Metra Blansko a byl z vesnice a plně spořádané rodiny. Jeho otec byl velmi pohledný a byl své manželce nevěrný a Radim ho přestal respektovat. Že se ke mně zachová mnohem hůř o pár let později, jsem opravdu nemohla tušit. Pracoval jako zaměstnanec a já jsem studovala v té době střední školu. Věděl o mé rodinné situaci a spolu s babičkou mne finančně podporoval. Věděl, že k nám nemůže, takže jsme trávili mnoho času chozením po restauracích a v noci jsme občas na hotelu i zůstali.

Někdy jsem mohla k němu domů, ale to jen v případě, že jsem šla za školu a jeho rodiče nebyli doma. To jsme si mohli užívat i intimně. Jeho rodiče se ke mně chovali hezky, ač bylo vidět, že jim nejsem podle chuti. Přesto mne zvali a přáli si, aby nám to klapalo. Brali náš vztah velmi vážně stejně jako můj partner. Jeho rodiče měli tří generační vilu a ptali se, zda plánujeme rodinu a už vymýšleli, v kterém patře budeme bydlet. Když jsem to zjistila, dostala jsem záchvat paniky a věděla jistě, že tohle určitě nechci. K dětem jsem žádný vztah neměla a už vůbec jsem nechtěla být závislá na rodičích partnera a potažmo i na něm. V té době jsem brala antikoncepci, po které jsem přibírala. Jednoho dne, když jsem šla za přítelem do jeho vesnice, kde

bydlel, jsem plato antikoncepčních tablet hodila do pole. Řekla jsem si, že už nikdy nic brát nebudu a že na to, aby si partner užíval bez obav, už nikdy nepřistoupím. To jsem po celý svůj budoucí život dodržela a bohudík v pozdějším věku tablety nahradil podkožní implantát a poté nitroděložní tělísko.

Stejně jsem každému partnerovi sdělila, že nic neberu a aby si „dával pozor“. Cítila jsem se jako žena využívaná po intimní stránce a nezamlouvalo se mi, že si kvůli mužům mám ničit tělo.

Totéž jsem vnímala vůči těhotným a mladým ženám s dětmi. V té době bylo normální mít ve dvaceti letech minimálně jedno dítě a svatbu za sebou. S dětmi pomáhali prarodiče či rodiče a většinou se dívka do domu přistěhovala. To jsem vnímala jako klec. Připomínalo mi to matku, závislou na otci a týranou s nemožností odejít a snášet úplně vše. Tohoto názoru a myšlení jsem se nikdy nevzdala a děti jsem po čase začala nenávidět. Viděla jsem mnohá rozpadlá manželství a mámy, co chtějí odejít a nemohou. Otce násilníky a alkoholiky nikoli pečující a starostlivé.

Spíše nevěrné svým obtloustlým manželkám, které se záhy po svatbě o sebe přestaly starat a dbát o svůj zevnějšek a svou postavu. Vnímala jsem

velmi citlivě dopad těhotenství na ženino tělo a svatbu s mužem, který se zprvu zdál být skvělým partnerem a po čase se ukázalo, že tomu tak zdaleka není.

I moje máma tvrdila, že můj otec začal pít až po mém narození. Do té doby údajně nepil. Matka byla již jednou vdaná a to jsem zjistila, když jsem hledala své dopisy z tábora v její poličce. Z tohoto zjištění se mi udělalo nevolno, ale dál jsem to neřešila. Jen vím, že otec na to často narážel a matce sprostě nadával do kurev.

Tato slova jsem pak slýchávala také o sobě. Bohužel se mi stávalo, že jsem se do hezkého chlapce zamilovala a on ve mně viděl jen pouhé zpestření jedné noci. Tyto řeči se na mě dosti podepsaly.

Pravdou je, že jsem chodila ve výrazných barvách oproti jiným dívkám. Nebyla jsem však tak štíhlá, abych si to mohla dovolit a působila jsem příliš lacině a vyzývavě. To jsem si však toho času nepřipouštěla. Byla jsem zábavná, ráda jsem tančila a smála se a byla spíše ve společnosti chlapců než dívek. Kamarádky na mě žárlily, že jsem chlapci obletována a že si s nimi mám co říct.

Měla jsem zálibu v autech, posilování a bojových sportech. Dělala jsem judo a místo panenek

jsem jako malá stavěla s tátou vláčky a hrála si s angličáky. Byla jsem tedy velmi oblíbená spolučnice kluků.

Kamarádku jsem měla pouze jednu a ta mne brzo odmítala vídat, neboť se seznámila s chlapcem.

Já jsem si stejně neměla s dívkami moc co říci. Řešily ženské problémy a doprovázely se snad úplně všude. Tomu jsem moc nerozuměla. Já jsem měla toho času problém vyrovnat se s rostoucími nadry a silnou menstruací. Když jsem měla své dny, nemohla jsem ani vyjít z domu. Tehdy máma vše otci řekla a to jsem brala jako podraz vůči mně a cítila se velmi trapně.

Gynekolog mi nedokázal pomoci a později jsem dala na radu babičky, která vše léčila bylinkami.

Pročetla jsem si knihu od M. Treben Zdraví z boží lékárny a na svou potíž jsem našla bylinnou směs.

Sypané bylinky na čajovou směs jsem si vyzvedla a dle návodu připravila. Velmi nechutný čaj mi pomohl a já měla své dny naprosto normální, ač po celý život nepravidelné. Svou ženskost jsem si nechtěla připustit a trápila se, že jsem se nenarodila jako kluk. Když mi začalo růst pubické ochlupení, olepovala jsem se náplastí, aby nerostlo všude

a nebylo vidět stejně, jako u mámy přes okraje kalhotek.

Zdálo se mi to nechutné a s ženami jsem necítila nic společného. Naopak. Pohrdala jsem jimi.

Brala jsem je jako bezmocná stvoření, která jsou jen pro dočasné potěšení muže, který si stejně velmi brzy po společném soužití najde milenku. Mladší, štíhlejší a krásnější. Slýchávala jsem to často a ve společnosti mužů jsem byla přítomna hovorům o jejich představách partnerky či milenky.

Měla jsem za to, že každý muž je nevěrný a sní o jiné ženě než té, kterou má.

Byli rádi, že mají jednu ženu doma jistou a ta je v krátkém čase vždy přestane bavit. Takto jsem dopadnout nechtěla a to vše mi zůstalo až do současnosti, kdy jsem se rozhodla pro napsání této knihy. Nejsem zdaleka jediná, kdo měl nehezké dětství, ale pocity, které jsem zažívala a které přetrvaly dodnes, přestože jsou léčeny, bych nikomu nepřála. Dlouhá léta jsem žila s tím, že jen já vím, že nejsem tak úplně v pořádku. Že nejsem normální. Můj stav těžko popsat a přiblížit těm, kteří nikdy nezažili či neví, co vše dokáže mysl s vaším tělem. Je to jako se bavit o otázce nekonečnosti. Když se hovoří velmi dlouho a nikdo nezná odpověď, hodně lidí začne pociťovat známky frustrace. Jiní

o tom raději nemluví nebo mají svou odpověď na existenci života, vesmíru a smyslu toho všeho. Pocit depersonalizace – odosobnění jsem zaslechla až po dvaceti letech života.

Tak často jsem se cítila šťastná i přes ztrátu otce. Nikdy jsem však nemohla být úplně šťastná, jako celý člověk. Myšlenky, že se mi vše zdá, byly zdrcující.

Stále jsem denně popíjela a jenom zázrakem jsem neskončila jako alkoholička. Lásku jsem dávala zvířatům a má matka mě nenáviděla i kvůli tomu. Chtěla slyšet, že se chci vdát a mít děti. Nikoli, že kdo ublíží mé fence, toho bez mrknutí oka zabiji. Podobných výroků jsem měla dost a to se přidalo k jejím pocitům žárlivosti na mé mladinké tělo. Také to, že jsem říkala, že táta mi chybí. Že jej miluji.

Asi ho nenáviděla. Nevím. Vím jistě, že mne ano. Nechtěla, abych bydlela dál v bytě s ní a se sestrou. Často říkala, ať si mne vezme babička, když jsem taková, jako byl můj otec.

Nechápala jsem to a nerozuměla jsem jí. Místo matčiny náruče jsem měla tedy jen aktivní, přesto stárnoucí babičku. Ta mi pomohla ke studiím. Poznala jsem, že se dá léčit i bylinkami a spoustu dalšího. Dávala mi malý, ale aspoň nějaký pocit bezpečí a lásky. To však dětské duši nestačilo.

Nebyl tu táta, který chtěl, abych šla v jeho stopách podnikatele. Nebyla tu jeho pevná náruč ani pohlavek za špatné chování. Nebyla tu láska otce ke své dceři a její ochrana. Nic z toho, co jsem potřebovala a potřebuji dodnes.

Jeho smrt byla vysvobozením pro mou matku. Nikoli pro mne. Já jsem se už naučila žít ve strachu a druhý den být zase chtěnou dcerou.

První dlouhodobý partner se našel v mých 16 letech. Pracoval jako řádný zaměstnanec jedné známé továrny našeho města. Byli jsme od sebe asi čtyři roky a on, jelikož pobíral plat, se o mne staral.

Samozřejmě ne tak, abych mohla být jen na něm závislá. Jak to šlo, starala se babička a já trávila čas po škole s ním v restauracích. Babička na mě dostávala tři tisíce sirotčího důchodu, neboť máma se mne po čase úplně zřekla.

Jednoho dne přišla obsílka od policie. Má matka mě obvinila z toho, že jsem jí údajně vzala z našeho bytu zlaté šperky. Byla jsem zděšená, strachem a údivem úplně paralyzovaná.

S dopisem jsem utíkala k babičce, která ač nemusela, stále chodila do hotelu pracovat jako recepční.

Babička vstávala ve 4 hodiny ráno a každý pracovní den byla v hotelu. Mluvila plynule

anglicky a německy. Byla velmi přátelská a hosté si s ní rádi povídali. Pamatuji si, že dostávala mnoho dopisů od mužů. Žila však po rozvodu s prvním manželem sama. Můj dědeček s ní měl čtyři děti a jedno se narodilo mrtvé. Zůstaly po něm tři dcery a jediný syn. Můj otec.

Jediný babiččin syn však zemřel tragickou smrtí ve svých 37 letech.

Uklidňovala mne, že se nic neděje, že je to jen výmysl mé matky. Obrátila se na doporučenou advokátku s tímto dopisem a žádala vědět, co to pro mne znamená.

Advokátka řekla, že si spis prostuduje a zavolá termín schůzky. Dva dny poté jsme se k ní vypravily a ona nám sdělila, že to může jít k soudu. Vyptávala se mne, zda je to pravda, neboť se matčiny šperky ocitly v bazaru. Policie je zajistila a má máma tvrdí, že jsem jí je zcizila a že žádá, abych byla zákonem postižena a hlavně zrušeno mé trvalé bydliště.

Plakala jsem a nerozuměla jsem tomu, kam má matka zašla, aby se mne zbavila.

Máma. Vlastní matka. Byla jsem její dcera. Její krev. Kromě chození na diskotéky a normálních projevů puberty jsem nic zlého neudělala. Prospívala jsem s velmi dobrým školním prospěchem.

Ano, několikrát mi vyhrožovala, že s ní bydlet nebudu. Doma, že mě nechce. Nebrala jsem to nikdy vážně. Nenapadlo mne, že by to mohla myslet opravdu tak vážně.

Bohužel, stalo se. Advokátka nám řekla, že mi hrozí i podmínka. Nevěřila jsem vlastním uším.

Bylo mi úzko. Otce jsem ztratila. Místo matky o mě měli zájem její ex partneři.

Vlastní matka mi začala ze života dělat peklo. Jako by nestačily její výhrůžky a její hmatatelná nenávisť. Nechtěla mě v domě. Žárlila na mé mládí. Nevěřila mi. Měla za to, že si vymýšlím o tom, co mi říkají a naznačují její milenci. Nevěřila vlastní dceři. Dceři v pubertálním věku a brzkým vstupem do dospělosti. Byla jsem neustále opouštěna těmi, které jsem měla ráda. Matkou jsem občas pohrdala. Když mluvila o tom, že bez táty nic nemáme a nelze odejít. Připadala mi neschopná a bezbranná. Nedospělá. Necítila jsem od ní nikdy žádnou ochranu.

Ano, táta dokázal být zlý, ale dokázal milovat. Chtěl, aby po něm zůstaly obě dcery zabezpečeny.

Dopřával nám na tu dobu mnohé a chtěl, abychom obě také studovaly. Měly čisté moderní a nové věci. Chránil nás. Jen ne před sebou samým, když se napil piva a hádal se s maminkou.

Vždy jsem k němu měla blíže. Líbilo se mi, jak pracuje a jak je rád, když jeho nábytek ostatní oceňují. Měl respekt a uznání. Dovedl dát radost. Uměl však i velmi ubližovat. Měl sílu a používal ji. Záhy však plakal a litoval. Prostě mi chyběl. Časem však víc a víc.

Měla jsem dojem, že matce jeho smrt přišla vysvobozující a měla radost. Nechápala jsem to.

Mohli se přece rozvést a mít každý svůj život a nás, děti, také.

Máma si věčně stěžovala na peníze. Nebylo dne, aby nepočítala, kolik utratila a co vše chce mít doma a není. Byla plačtivá a neustále se litovala. Neměla ráda svoje tělo a její kdysi hezký obličej zdobily vrásky způsobené vztekem, mračením a úzkostí. Brala často léky jako Rohypnol a jiná psychofarmaka. Bohužel, já jsem se neubránila, abych po ní nebyla.

Ještě v době, kdy táta žil, plánovali dovolenou u moře. Já jsem si přála nafukovací míč a hračku.

Naši mi ji koupit nechtěli. Věděla jsem, že si babička dává stranou pětikoruny do pokladničky ve skřínce na alkohol. Jednoho dne, kdy jsem byla jako malá holka u babičky na návštěvě, zeptala se, zda si dám ovocné knedlíky s kompotem. Zajásala jsem. Babička se odebrala do sklepa. Já jsem nelenila a

zamířila ke skříni. Našla jsem klíč od barové zásoby a už jsem sahala po zelené pokladničce. Vytáhla jsem několik pětikorun, zamkla skříňku a klíček vrátila na místo.

Přemýšlela jsem, kam si ukradené pětikoruny schovám a těšila jsem se, že si tedy míč koupím sama.

Během velmi krátké chvíle však přišla babička a krátce po ní můj tatínek. Já jsem stále měla dlaň s penězi zavřenou. Začala jsem se potit. Chtěla jsem peníze někam dát, ale neměla jsem kapsy. Tak jsem poprosila, zda bychom nemohly jít do sklepa pro kompot. Napadlo mne, že bych si tam penízky ukryla. Vyšly jsme tedy s babičkou z bytu a přivolaly výtah. Babička se mne zeptala, co držím v zatnuté pěsti. Krve by se ve mně nedořezal. Stála jsem, klepala se strachem a začala plakat. Babička mi ruku otevřela a když spatřila peníze, ptala se, odkud je mám. Ani jsem nemusela odpovídat. Bylo jí to jasné. Ptala se, proč jsem to udělala a jak je to možné. Vždyť jsem její hodná vnučka. Bylo mi to velmi líto. Rozbrečela jsem se ještě víc a zároveň se strachy začala počurávat, neboť jsem se bála otce. Taktéž se vrátily kruté bolesti hlavy. Když jsme došly zpět do bytu, ihned to tatínkovi řekla.

Táta mi dal několik pohlavků, křičel na mě a řekl, ať si kleknu. Nadával mi, co jsem si to dovolila.

Stále jsem plakala víc a víc a slibovala jsem, že už to nikdy neudělám.

Cítila jsem se strašně a kalhoty jsem měla celé promáčené. Babička prosila tátu, ať mne již nebije, že jsem ještě malá a že si neuvědomuji, co jsem provedla. Plakala jsem, prosila, slibovala.

Řekl mi, že jsem jako matka. Já odvětila, že nechci být jako maminka. Nejsem po ní a nikdy v životě jí nechci být podobná. Ze srdce jsem si přála, abych po matce žádné vlastnosti neměla.

Milovala jsem tátu a chtěla být jeho vysněným chlapcem a pokračovat v jeho práci. Matčiny chyby jsem nechtěla opakovat a velmi brzo jsem si byla vědoma toho, že její chování není normální.

Místo lásky a podpory jsem ji viděla často uplakanou sedět na schodech, stěžovat si na tatínka a nemožností odejít od něj. Samá úzkost a beznaděj. K matce jsem skoro nic necítila. Byla proti mně, mému tátovi, který se snažil prací vydělat na slušné žití a říkával, že vše si můžeme jednou koupit, ale zážitky, že nám nikdo nevezme. To mi zůstalo navěky v mé tehdy mladičké hlavičce.

Obdivovala jsem ho pro jeho sílu, práci, nápady a to, že chtěl pro mě a sestru jen to nejlepší.

Přála jsem si být celá jen po něm. Táta se uklidnil a přestal mne bít. Přísahal, že jestli se to ještě jednou stane, že mne zabije. Vím, nemyslel to do slova, ale já si byla jistá, že už to opravdu nikdy neudělám. Nebudu jako máma a mám ráda jen jeho a babičku. Vysvětlovala jsem, že jsem si přála jet k moři s nafukovací hračkou a míčem. Táta odvětil, že by je určitě rád koupil, ale to, že něco chci, neznamená krást druhým peníze. Nikdo nemá právo si brát to, co druhému nepatří.

Byla to tvrdá lekce. Přesto jsem to na základní škole učinila znovu. Přála jsem si sponku do vlasů, kterou mi maminka odmítla koupit. Šla jsem do blízké drogerie a zálibně si prohlížela samé беруšky a ozdobné sponky. Rozmýšlela jsem se a poté sáhla po jedné namodralé svorce do vlasů, která byla polepena kytičkami žluté barvy.

Bála jsem se, ale koupila jsem mámě ještě nějaké drobnosti a mířila k pokladně.

Když už jsem si myslela, že jen zaplatím a mám vyhráno a sponka bude moje, osud tomu chtěl jinak. Pokladní se zeptala, co to mám v kapse. Řekla jsem, že nic. Ona mi však řekla, ať počkám a půjdu s ní do kanceláře. Opět jsem se roztrásla strachem a začala se počurávat. Chtěla zavolat policii a vidět mé rodiče. Tehdy si pro mě přišla jen maminka, která

nic o první krádeži u babičky nevěděla. Omlouvala se za mě, dostala jsem pár facek a výstrahu, že pokud se to zopakuje, policii se nevyhnu a budu mít tvrdý postih ve škole.

Tímto mé krádeže definitivně skončily. Ještě každým rokem jsem se bála, že školní rozhlas sdělí mé jméno a to, že jsem kradla v drogerii. Několikrát se stalo, že ředitel školy použil rozhlas do všech tříd a já se vždy trásla strachem, aby se nemluvílo o mně.

Tímto mé poklesky a drobné krádeže skončily nadobro neb jsem nechtěla mít potíže s policií a ani ve škole, kde jsem v mnoha předmětech vynikala a ani do budoucnosti jsem nestála o problémy.

Myslím, že není člověka, který by z dětství neměl nějakého toho kostlivce ve skříni a neukradl nějakou drobnost. V tomto ohledu jsem byla jako spousta malých uličníků.

Horší však bylo, že mne každý měsíc sužovaly bolesti hlavy a nikdo z doktorů mi s tím nedovedl pomoci. Rodiče mi léky dávat nechtěli, ale nezbylo jim nic jiného. Bolest byla tak silná, že vyvolávala pláč a tím se vše ještě zhoršilo. Kvůli těmto obtížím a pocitům odcizení jsem se denně porovnávala s ostatními. Přemýšlela jsem, zda je to jen u mne nebo se tak cítí každý. Bála jsem se cokoli říci, abych

nebyla považována za debilní. V té době a ještě dlouhá léta poté, byla psychiatrická péče nálepkou cvoků a vyvrhelů společnosti. Byla jsem bezmocná. Stav bezmoci, který – ať už se týká čehokoliv – považuji za ten z nejhorších. Nebylo dne, aby myšlenky nebyly o soustavném přemýšlení nad mým tělem a duší. Jen pomyslet na vesmír a otázky smyslu života vedly k prohloubení deprese. Tělo se prostě vyrovnávalo s traumaty a prožitky drsných hádek mých rodičů po svém. Já jsem však neměla tušení o vědě psychologie a natož, abych rozuměla sama sobě a svému tělu. Nepomohl obvodní lékař a pocit odosobnění jsem neuměla a vlastně ani nechtěla někomu vysvětlovat. Dlouhá léta jsem na to byla úplně sama. Byla to pro mne muka. Každý pěkný zážitek zkazily moje duševní stavy. Moc důvodů k radosti jsem neměla, ale když už se konečně nějaký naskytl, opět útočily otázky – jsem či se mi vše jen zdá. Stále dokola, den za dnem, rok za rokem. A ještě dlouhá léta poté.

Matka moje bolestivé stavy hlavy moc neřešila. Naopak babička mne asi ve 13 letech vzala k psychiatrickému lékaři. Jeho postava a vzhled mě děsily a vypadal, jako by spíš sám potřeboval pomoci. Návštěva byla neúspěšná, protože jediné, na co jsem si stěžovala, byla bolest hlavy.

Poslal mne na rentgen, kde však nebyla zjištěna žádná odchylka a předepsal tlumivé léky. Ty jsem však nebrala. K lékaři jsem neměla žádnou důvěru a jak už jsem zmínila, doba byla taková, že tato specializace byla brána jako úchylka a lidem, co se léčili, ať již na cokoli, se lidé posmívali, že jde o úplné blázny.

Nezbylo mi nic jiného, než žít dál se svými myšlenkami a snažit se je odehnat. Prostě si na ně neodpovídat a moc o nich nepřemýšlet.

Dospívání – proměna v ženu a nenávisť k ženství

Ve svých 14 letech se k mým potížím přidaly ty normální, které provází život každé zdravé ženy.

Já jsem však měla menstruaci tak silnou, že jsem nemohla vůbec vyjít ven. Myslela jsem si, že vykrvácím. Matka mne uklidňovala, že je to normální. Když však zjistila, že se vracím po 5 minutách s kalhotami nasáklými krví, nevěděla si rady. Brečela jsem a hrozně jsem se o sebe bála.

Krvácení bylo tak silné, že dámská vložka nevydržela ani hodinu a musela být ihned vyměněna.

Začala jsem své tělo nenávidět. Místo abych v matce našla pochopení, ta nelenila a otci hned vše řekla. Cítila jsem se trapně a velmi ponížena. Intuitivně jsem cítila, že by to mělo být tématem jen mezi ženami. Před otcem jsem se styděla a od mámy jsem to brala jako velký podraz. Byla jsem zoufalá a zklamaná. Táta si dělal občas i legraci z mých teprve pomalu se objevujících prsů.

Moc jsem si přála být klukem. Otec chtěl chlapce a já jako malá si hrála spíše s autíčky. Panenky mne vůbec nezajímaly. Ba co hůř, nenáviděla jsem hry

holek a jejich starost a oblékání miminek a vození kočárků. Raději jsem si hrála s kluky fotbal či stavěla autodráhu.

Své tělo jsem si velmi často prohlížela a přemýšlela jsem nad tím, jak zabránit tomu, aby mi narostla prsa a jak mít co nejméně pubického ochlupení.

Byla jsem nešťastná. V koupelně jsem našla leukoplast a oblepila si jí rozkrok. Ta tam však dlouho nezůstala. Nevěděla jsem si rady. Nelíbily se mi moje genitálie a začala jsem nosit volnější trička, aby nebyly vidět malinkaté bradavky.

Čím jsem byla starší, tím víc jsem si přála být tátovým vysněným klukem.

Ženské problémy byly další měsíc stejně silné a matka mne přece jen vzala ke gynekologovi.

Byl to muž, který se mne jen zeptal na pár otázek a předepsal mi kapky s tím, že po nich bude krvácení normální. Jenže nebylo. Opět jsem nemohla jít do školy, na nákup, prostě nic.

Máma mi psala omluvenky, ale co naplat, já byla týden v měsíci odkázaná na pobyt doma.

Brávala si kvůli mně dovolenou a já ji hodně krát viděla, jak si bere věci do práce. Jednalo se o voňavky, líčení a další drobnosti. Tomu jsem

nerozuměla. Později mi řekla, že si to schovává před otcem, aby jí to v zápalu hádky nerozbil.

Od mámy se mi nedostávalo lásky ani pochopení. Svěřila jsem se babičce, která na vše užívala bylinné směsi. Společně jsme otevřely knížku a našly kapitolu, kde se popisovala léčba silného menstruačního krvácení.

Byla to směs několika bylinek a babička neváhala a šla do prodejny, kde sama kupovala různé bylinky. Namíchala mi směs přesně podle návodu a říkala, že mám pít denně jeden a vše bude v pořádku. Věřila jsem jí. Sama byla ve svém věku velmi pohledná a aktivní.

Řekla mi, že čaj nebude vůbec dobrý neb se skládá mimo jiné i z kozlíku lékařského, ale ať si z toho nic nedělám, že je důležité, že mi pomůže.

Od toho dne jsem si vařila čaj a místo jednoho šálku pila dva a ještě mnohem silnější. Další měsíc bylo krvácení mírnější a později se opravdu upravilo natolik, že jsem byla téměř bez omezení venku.

Přese vše mi však ženské starosti vadily a hledala jsem způsoby, jak se ženám a dívkám podobat co nejméně. Čaj mi pomohl však navždy. Pila jsem ho pravidelně celý rok a směs jsem měla vždy doma, kdyby náhodou měsíčky byly opět velmi silné.

Nebýt mé babičky, vůbec netuším, co bych si počala. Matkou jsem pohrdala za její chování ke mně a neschopnost domluvit se s tátou.

Oproti mé babičce z tátovy strany byla ubřečená strhaná osůbka, která je sama celá nešťastná a už vůbec není oporou svým dětem. Byla ničím. Neměla jsem k ní už žádnou důvěru poté, co prozradila vše tatínkovi a její vzhled i chování mne odpuzovalo.

Už od tak raného věku jsem ženy obecně vnímala dost negativně. Kolem bylo plno řečí o tom, jak je těžké být ženou, jací jsou muži zlí a záletníci atd.

Poslouchala jsem rozhovory mezi učitelkami, v práci u mámy, v obchodech i jinde.

Neustále se opakovala ta samá témata. Ty samé řeči a o mužích se mluvilo jen špatně. Kromě mé jedné kamarádky a spolužačky zároveň, jsem neznala nic jiného. Jen u nich doma byl klid a její rodiče spolu velmi dobře vycházeli. Její tatínek pečoval o dceru a hezky se choval k mamince.

S láskou i úctou. Bylo pro mne vždy překvapením, že nevidím její rodiče se hádat, nadávat si.

Bydleli v rodinném domku na vesnici v naprostém klidu a souzněním se zvířaty a přírodou.

Moc ráda jsem ke spolužačce chodila a také u ní přespávala. Záviděla jsem jí. Měla hodného tátu i mámu. Byla jedináček a ona opačně záviděla mně, že mám o dva roky mladší sestru a že si mám s kým povídat a hrát.

Že tomu bylo jinak, poznala sama, když šla rovnou ze školy ke mně domů a naši se hádali.

Tehdy mi řekla, že mi nikdy nevěřila. Když táta křičel, ať vypadne a rovnou před jejíma očima hodil talíř s jídlem o zeď, rychle utekla.

Druhý den ve škole se mi velmi omlouvala a začala mě zvát k ní domů častěji. Byla jsem za to ráda.

Neskutečně jsem jí záviděla. Měla vše, o čem já mohla jen snít. Doma byl klid a pořádek. Uklizeno bylo neustále, podávaly se obědy i večere a všichni společně jedli u jednoho stolu.

Blanka, tak se jmenovala, měla doma hospodářská zvířata, ale také psa. Pouliční směs bílé barvy.

V té době jsem sbírala pohledy psů a koní a snila o tom, že jednou budu mít velkého psa a štíhlého koně. Nejvíce se mi líbilo plemeno afgánský chrt, které svou ladností a elegancí koně připomínalo.

Společně jsme si vyměňovaly a ukazovaly pohledy a povídaly si o tom, jak krásné by bylo je

vlastnit. Obě jsme měly stejné sny a touhy. Ovšem Blanka měla mnohem víc než já. Měla lásku obou rodičů, psa a dobrou výchovu. Neviděla zruďné chování mého táty ani mou bezmocnou matku při rozepřích. Domů se ze školy vracela ráda, pilně se učila a měla klid a podporu.

Více kamarádek jsem neměla. Spíše jsem si rozuměla s kluky, se kterými jsem se občas prala nebo si naopak povídala o posilovně a bojových sportech. Toho času jsem již dělala karate.

Dívky mi přišly trapné. Neustále všude chodily v páru a to dokonce i na toaletu. Jedna bez druhé neudělala nic. Tlachaly o tom, že už dostaly měsíčky, jaké používají vložky a další ryze dívčí témata.

Díky svým potížím se silným krvácením jsem měla odpor ke všem procesům, které provázelo každé ženské tělo. Nechtěla jsem mít tyto starosti. Spousta dívek za ně byla ráda, myslely si, že už z nich jsou úplné ženy a rády každý měsíc očekávaly, zda menstruace přijde v termínu.

Já jsem si nikdy žádný kalendář ani jiný deníček nevedla. Bránila jsem se všelijak a svoji ženskost jsem skrývala. Děvčata měla ráda romány z červené knihovny, Hříšný tanec s Patrickem Swayzem a všemožné hloupé seriály o lásce. Já si libovala

v knihách o zvířatech, nejlépe založených na skutečných událostech. Zbožňovala jsem filmy o koních a vždy jsem plakala, když nějaké zvíře, byť v televizi, trpělo. Jednou jsem psala i do České televize, protože v seriálu pes zemřel steskem poté, co jeho pána odvezli do nemocnice. Tehdy mi došla k mému údivu i odpověď. Bylo v ní vysvětleno, že vše, co se odehrává ve filmu, je hrané a pes – Bim, nadále žije se svým skutečným majitelem v bývalém Sovětském svazu. Ulevilo se mi, ale stejně jsem při každém smutném příběhu v televizi či u knihy proplakala mnoho hodin.

Matce jsem několikrát říkala při umývání nádobí, že mám raději zvířata než lidi. Za to mi vždy dala pohlavek a stejně tak tomu bylo, když jsem pronesla, že děti nechci a že je dokonce nesnáším.

Tím jsem zavdala na další nenávisť matky vůči sobě. Odvětila, že se to časem změní a dospěji.

Nestalo se tomu tak. Dodnes mám silný vztah pouze ke zvířatům. V partnerech jsem oporu nenašla.

Nechtěla jsem být ženou. Mým přáním bylo stát se klukem. Nepřála jsem si být ženou v domácnosti, co se stará o děti a peskuje manžela, kde se toulá, dívá po cizích ženách apod.

U žen jsem viděla i slyšela jen závist a pomluvy jedna druhé. Nejvíce u mámy v práci. Při rozhovoru se na sebe usmívaly a sotva jedna odešla, ostatní na ni plivaly jen to nejhorší. Odsuzovala jsem to. Naopak se mi líbilo jednání mužů nebo chlapců. Když se pohádali, dali si pár facek a poté si vše vyříkali a podali si ruce. Mužské jednání mi přišlo férové a jasné. Chtěla jsem být jedním z nich. Tělo si však nedalo poručit a pozvolna se měnilo v ženské tvary. Snažila jsem se s tím vyrovnat po svém. Chodila jsem rychle s rukama v kapsách jako jiní kluci. Nosila kratší či později polodlouhé vlasy, ale nečesala jsem se a nepečovala o sebe jako ostatní dívky. Šaty jsem k smrti nenáviděla. Matka mne neustále chtěla navlékat do holčičího oblečení, nosila za zády táty domů sukně po dětech jejich spolupracovnic. Její úspěch se nedostavil. Naopak dosáhla jen toho, že ve mne hlodala nenávist víc a víc. Stále jsem chodila v kalhotách a nejraději v džínách, které táta koupil v Maďarsku.

Když jsme již bydleli ve větším bytě, táta si otevřel dílnu na výrobu nábytku a jiné práce se dřevem. Moc ráda jsem mu tam za malé kapesné chodila pomáhat.

Fascinovala mne vůně dřeva a tátova síla. Stejně tak jsem s ním ráda jezdila v autě. Máma sice